

Мрія Вірла

Михайло Яцків

Плач трембіти лягав на гори і хмари. Хмари в виді старинної флотилії пливли на захід, скелі, як вірли, одні підоймали шпилі вгору, інші розхилювали крила до лету.

Зі мною ішла чужинка з зеленими очима. Вона сказала:

— Твоя негасима любов до природи свідчить про велике терпіння...

— Там, на долині, як був я дівчаком, взяли мене на службу. Казали мені пильнувати годинників, рахункових книг і догоджати чужим дітям. Ті примховаті й невилічимо нудні чужі діти. Перед часом приймила їх земелька, але не в тім діло.

З моїх гір був лише один товариш — орел, в залізній клітці в парку.

Щоднини видів я його муку. Від досвітку прокидався він зі сну, водив оком довкола, розбивав собою до залізних прутів, пробував їх кігтями, клювом, бив крильми, але не годен був покопати. Завзято, без впину розщибав собою, а по заході сонця сяде було, втомлений і покалічений, з грізною розпукою в очах, і западає поволі в сон. Вночі видав я, як він заквилить тихо, жалісно, підійме голову, порухає крильми і знов зажмурить очі.

І коли я з утоми і горя западав у сон, то перекидався в вірла і мріяв також про свободу, зелені верховини і хлипав.

Аж раз на зорях навідався я до нього з залізним молотом і розбив кліть.

Дивився спокійно на мене, потім приступив до отвору, вихилив голову, повів зором довкола і вискочив на землю. Дивувався і не вірив, чи це його мрія, чи ява. Але по хвилі розмахнув крила і з радісним криком підоймився вгору, чимраз вище і вище.

Коли пропав для людського ока та запанував сам серед сонячного простору, мене схопили посіпаки і протягнули на землі.

Я зірвався з болю і погрозив їм п'ястуками. Вони протягнули мене вдруге. Я вирвався знов, кинув на них прокльоном й опинився також на волі.

Посіпаків взяли чорти, а орел живе, й я відвідую його на високих, недоступних верхах.

1911